

Προτάσεις ποιμαντικής αντιμετώπισης της νομιμοποίησης των σχέσεων ομόφυλων ζευγαριών

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1JdONiB>]

ε) Η ποιμαντική αντιμετώπιση του ενδεχόμενου επέκτασης του Συμφώνου Ελεύθερης Συμβίωσης στα ομόφυλα ζευγάρια.

Εντός του παραπάνω ποιμαντικού πλαισίου πρέπει, κατά τη γνώμη μας, να κινηθεί η ποιμαντική στρατηγική της Εκκλησίας για την ποιμαντική αντιμετώπιση των σχέσεων ομόφυλων ζευγαριών. Η αντιμετώπιση της εκκλησιαστικής στάσης και στα

Η στάση

της Εκκλησίας επί κάθε θεσμικής αναγνώρισης των ομοφυλοφιλικών σχέσεων

διαμεσολαβείται εύλογα από την εν γένει στάση της επί τέτοιου είδους σχέσεων. Στον 7^ο κανόνα του ο Μέγας Βασίλειος συγκαταριθμεί όσους έρχονται σε σαρκική μίξη με άνδρα με τους ζωόφιλους, τους δολοφόνους, τους μάγους, τους μοιχούς και τους ειδωλολάτρες^[96]. Όλες οι παραπάνω κατηγορίες ανθρώπων πρέπει κατά τον άγιο, να τυγχάνουν των ίδιων πνευματικών επιτιμιών, που φυσικά ενέχουν παιδαγωγικό προσανατολισμό. Αποσκοπούν να τους εμφυσήσουν πνεύμα πραγματικής μετάνοιας, αφού παραμείνουν για μεγάλο χρονικό διάστημα στις προβλεπόμενες βαθμίδες μετάνοιας, « για να μάθουν να μην ασχημονούν^[97] ». Κατόπιν αυτού του διαστήματος και αναλόγως της διάθεσης μετάνοιας που θα επιδείξουν, συνοδευόμενης από δάκρυα μετάνοιας και εκούσια εξομολόγηση, πρέπει να γίνονται δεκτοί σε εκκλησιαστική κοινωνία, ιδιαίτερα δε αν διάπραξη των παραπάνω αμαρτιών ήταν αποτέλεσμα άγνοιας. Πρόκειται λοιπόν, για μια αναφανδόν απόρριψη από τους Πατέρες της Εκκλησίας της αρσενοκοιτίας, που συνιστά θανάσιμο πνευματικό αμάρτημα και επιδέχεται κατά τον παραπάνω κανόνα, την ανάλογη θεραπεία.

Τίθεται το εύλογο ερώτημα, πώς θα αντιμετωπίσει ο σύγχρονος ποιμένας την απόφαση κάποιων ανθρώπων να προβούν σε νομιμοποίηση της σχέσης τους με κάποιους ομόφυλους και ποιό οφείλει να είναι το περιεχόμενο της ποιμαντικής καθοδήγησης των υπολοίπων χριστιανών, οι οποίοι συν τοις άλλοις, υφίστανται και τις καταστροφικές συνέπειες της προπαγάνδας των ΜΜΕ. Αυτά πολύ συχνά δικαιώνουν και υπερασπίζονται τέτοιου είδους επιλογές, ενώ ταυτόχρονα παρουσιάζουν ως φορείς ενός αναχρονιστικού υπερσυντηρητισμού και θρησκευτικού φονταμενταλισμού όσους απορρίπτουν τέτοιου είδους απόψεις. Έτσι, οι νέοι δέχονται πολλά μηνύματα από τον ηδονιστικό τρόπο ύπαρξης της σύγχρονης κοινωνίας, που τους εξοικειώνει και τους προτρέπει να δοκιμάσουν τα πάντα και που παρουσιάζει την ομοφυλοφιλία σαν μια ισότιμη και φυσιολογική μορφή σεξουαλικότητας. Οι άξονες γύρω από τους οποίους οφείλει να περιστρέφεται η ποιμαντική αντιμετώπιση οποιασδήποτε μορφή νομιμοποίησης των σχέσεων ομόφυλων ζευγαριών, πρέπει κατά τη γνώμη μας να είναι οι παρακάτω:

1) Οι ποιμένες επιβάλλεται να προβάλλουν με σαφήνεια την απορριπτική θέση της Εκκλησίας τόσο για την ομοφυλοφιλία αυτή καθαυτή, όσο και για οποιαδήποτε θεσμική αναγνώρισή της, θεμελιώνοντας την σε ατράνταχτα θεολογικά επιχειρήματα, που επιβεβαιώνουν του λόγου το αληθές. Αν η αμαρτία αποτελεί νοσηρή κατάσταση, που παρεισέφρησε στην ανθρώπινη φύση ως αποτέλεσμα της έκπτωσης του ανθρώπου από τη μετοχή του στη δόξα του Θεού, τότε δεν μπορεί παρά όλες οι ενέργειες του ποιμένα να επικεντρώνονται στη καθοδήγηση και συνεχή έκκληση του ποιμνίου του προς υπέρβαση της αμαρτίας και

αποκατάστασης της κοινωνίας του με το Θεό, άρα και στην υπογράμμιση της παραπάνω παρεκτροπής^[98].

Η ανάδειξη επιχειρημάτων από τον χώρο της επιστήμης ή η επίκληση παραδειγμάτων από το κοντινό ή μακρινό ιστορικό παρελθόν που τεκμηριώνουν την παρά φύσει κατάσταση της ομοφυλοφιλίας, θα λειτουργήσουν ενισχυτικά της παραπάνω προσπάθειας και ταυτόχρονα θα εκμηριώσουν τη διαλεκτική και όχι την αντιθετική σχέση μεταξύ πίστewς και επιστήμης^[99].

[Συνεχίζεται]

[96] « Αρρενοφθόροι και ζωοφθόροι και φονείς και φαρμακοί και μοιχοί και ειδωολάτραι της αυτής καταδίκης εισίν ηξιωμένοι, ώστε ον έχεις επί των άλλων τύπον και επί τούτων φύλαξον. Τους δε εν τριάκοντα έτεσι μετανοήσαντας επί τη ακαθαρσία, ην εν αγνοία έπραξαν, ουκ αμφιβάλλειν ημάς προσήκεν εις το παραδέξασθαι ήτε γαρ άγνοια συγγνώμης αξίους αυτούς ποιεί, και το εκούσιον της εξαγορεύσεως και η παράστασις εν τοσούτω χρόνω γενομένη, σχεδόν γαρ όλην την γενεάν ανθρώπου παρεδόθησαν τω Σατανά, ίνα παιδευθώσι μη ασχημονείν. Ωστε, κέλευσον αυτούς ήδη ανυπερθέτως δεχθήναι, μάλιστα ει και δάκρυα έχουσι δυσωπούντά σου την ευσπλαχνίαν και βίον επιδείκνυνται άξιον συμπαθείας. » : Ακανθόπουλος Π., όπ. παρ. σσ. 518-519.

[97] Όπ. παρ.

[98] Η ανύστακτη μέριμνα των ποιμένων για την σωτηρία των αμαρτωλών και την αποφυγή κάθε συμφιλίωσης και ανοχής τους με την αμαρτία αποτελεί ουσιώδες στοιχείο της Ποιμαντικής: π. Καψάνης Γ, *Ή Ποιμαντική Διακονία κατά τούς Ίερούς Κανόνas*, Αθήνα 2003, σ. 143.

[99] Βλ. υποσ. 104, 105, 106.